

Briefcontact Jaargang 70, Nummer 1, maart 2021

Inhoud:

Van de voorzitter: NEV in coronatijd.....	1
Warm weer.....	2
In het bejaardencentrum	5
Spendeneinnahmen / Kollekten des N.E.V.	7
Berichten uit St. Petersburg.....	8
Schaatspret.....	12
Verborgene gevoelens en gedachten.....	15
Heer, geef mij geduld	15
De weg.....	17
Hoe kan God dit toelaten.....	19
Briefcontact ook online	20

Dit Briefcontact is het eerste Briefcontact dat in het jaar 2021 uitkomt. Het Jaarboekje moet als eerste levensteken van de NEV al bij u in de brievenbus gevallen zijn. Dit Briefcontact is dus eigenlijk het tweede levensteken.

Redactie: emailadres: lida.versteeg@muri-be.ch.

De volgende uitgave zal bij leven en welzijn op de wereld komen in juli 2021. Sluitingsdatum kopij: 20 juni. Briefcontact, het verenigingsorgaan van de NEV, verschijnt drie keer per jaar

Gutze. Op de Belpberg. Een prachtig uitzicht in alle richtingen. Op 900 meter. 21.01.2021 Foto: Lida

Van de voorzitter (9 februari 2021)

Beste mensen,

Hadden we al de hoop dat het corona virus in het nieuwe jaar op de terugtocht zou zijn, dan is deze door het opduiken van een besmettelijkere variant de grond in geboord. Dit betekent dat er voorlopig geen NEV-diensten of samenkomsten gehouden kunnen worden. Toch heeft het bestuur de samenstelling van het Jaarboekje en de voorbereiding van de algemene ledenvergadering op 4 april 2021 (Pasen) ter hand genomen, al zijn er maar weinig activiteiten in het jaar 2020 te vermelden en of de ledenvergadering plaats zal vinden is nog maar de vraag. Mijn hoop is gevestigd op een toename van het aantal inentingen, die samenkomsten weer mogelijk zal maken, maar wanneer onbezorgd samen komen weer mogelijk zal zijn, staat in de sterren. 'Moge God met je zijn tot we elkaar weerzien...', dat is de eerste regel van een lied (Nieuwe Liedboek 416) geschreven door Jeremy Rankin:

1. God be with you till we meet again;
by his counsels guide, uphold you,
with his sheep securely fold you;
God be with you till we meet again.
2. God be with you till we meet again;
neath his wings securely hide you,
daily manna still provide you;
God be with you till we meet again.
3. God be with you till we meet again;
when life's perils thick confound you,
put his arms unfailing round you;
God be with you till we meet again.
4. God be with you till we meet again;
keep love's banner floating o'er you,
smite death's threatening wave before you;
God be with you till we meet again.

Tot ons verdriet kunnen we elkaar als familie en als vrienden en als geloofsvrienden van de NEV, niet ontmoeten, laat staan omhelzen, maar wij geloven vast en zeker dat in die tussentijd, *wat* er ook gebeurt, God met ons is, totdat we weer bij elkaar kunnen komen.....

We gaan elkaar weer zien binnen niet al te lange tijd, dat vertrouwen wens ik U toe. Wilfred van Gunsteren

Warm weer

Lida Versteeg, 3 februari 2021

Ha lief geduldig tablet! Nu gaat er weer wat gebeuren met je! Je bent zeker heel nieuwsgierig wat ik je allemaal in je oor ga fluisteren! Je zult wel even moeten wennen dat het licht weer aangaat en dat het niet meer zo donker is.

Hopla, daar steken we dan van wal.

De zon speelde vandaag verstoppertje. Vijf seconden scheen hij, om daarna weer te verdwijnen. Daarna regende het weer en hoe! Het kletterde tegen de ramen en het water droop naar beneden. Eigenlijk was het niet nodig als maar water in de vorm van regen over ons uit te gieten. En wel te verstaan buiten hoor. Dick heeft ons huis waterafstotend gebouwd. Een mooie put is aangelegd opdat het water niet in de kelder terecht komt. Zelfs de put had sommige regendagen zijn buik vol met water en kon niks meer opnemen. Bijzonder is, dat het te warm is voor de tijd van het jaar! Heel bijzonder ook weer niet. De tendens gaat steeds meer in de richting van een opwarming van de aarde.

Zo is het nu 8 graden boven nul. De sneeuwkllokjes hebben hun kllokjes al boven de grond gezet en kunnen al heel gezellig de lente inluiden.

Dick en ik zitten nu omstreeks 17 uur 45 allebei achter een computer. Ook dat is erg vooruitstrevend. Er zullen veel oudere mensen van onze leeftijd zijn die die sprong niet meer hebben gewaagd. Het mooie is dat we dit allebei kunnen. We vullen elkaar goed aan.

Bij Dick gaat het veelal om financiële zaken. Ik ben van de schrijfclub. Alhoewel Dick zijn schrijfkunst er ook mag wezen.

Ons zijn is veranderd in een rustig evenwichtig leven.

We zitten in de tweede Lockdown. Het Coronavirus is nog niet door de mensen overwonnen. Maar er is een lichtpunt verschenen. We worden morgen 4 februari tegen Covid-19 ingeënt. Op 4 maart de tweede dosis. Het is echter niet zo, dat we nu zonder masker kunnen rondlopen en kunnen sporten en in een koor kunnen zingen. Nee, nee! Echt huisarrest hebben we gelukkig niet. Omdat we op een mooie plaats wonen, kunnen we direct vanuit huis naar het bos. Vandaag is er iets bijzonders aan de hand op het eind van de middag.

We zitten te zitten achter de computer, en zijn nauwelijks buiten geweest. Elke dag was ik zeker meer dan een uur onderweg de berg op en de berg af. En Dick nam het liefst een transportmiddel.

Mij zelf heeft dat heel goed gedaan! Geen stress, niet op tijd thuis zijn, geen verplichtingen.

Zelfs boodschappen hoef ik niet te doen. Zij worden door Dick in ons huis geleverd. Af en toe loop ik nog wel eens met de rugzak de Dentenbergstrasse naar beneden om ook wat zinnigs te doen te hebben. Maar niet vaak. In de stad kom ik al heel lang niet meer. Er zijn wel meer winkels open dan bij de eerste Lockdown. Bloemenwinkels mogen ook open zijn. In de eerste Lockdown ging alles heel radicaal toe. De bloemen mochten niet meer verkocht worden. En ja waarheen met de ingeslagen voorraden? Weggooien dus!

Eeuwig zonde! Ze hadden bij mij wel een bos met rozen voor de deur mogen neerleggen.

De planten en de vissen krijgen in deze saaie tijd ook voortdurend mijn aandacht. Ze zijn evenzo belangrijk als wij mensen. We kunnen veel plezier aan ze beleven.

Als planten de geest gaan opgeven, wordt er in boekjes nagekeken wat daar de oorzaak van kan zijn. Planten houden van licht, maar niet alle planten van te felle zonnestralen. Het luxaflex zorgt daar goed voor, als je de rolluikjes naar beneden draait, kun je het zo instellen dat er toch ook nog licht naar binnen valt. Zonder licht geen gezellig leven zullen de planten denken.

Geldt voor mij ook!

De vissen in ons aquarium denken er net zo over. En zij denken: Als het donker wordt, gaan we kalmer aan doen. We hebben geen bed nodig om op te slapen, want we moeten ook wanneer het donker wordt oppassen dat we niet opgegeten worden. We hebben een lichaam dat begeerd is bij mensen, maar ook andere dieren versmaden ons niet. En als we te weinig eten van de mensen krijgen, eten we gewoon van de planten zoveel dat er niets meer over is. Met algen alleen nemen we geen genoeg. Aan deze oproep gehoor geven en niet vergeten de vissen vanavond nog voer te geven.

In deze tijd: "van niks moeten" is het een waar plezier om vissen te voeren en planten te verzorgen. Als planten goed verzorgd worden, gaan ze eerder bloeien. Een goede blik of de vissen het wel naar hun

zin hebben en goed te pas zijn en de juiste maatregelen die we moeten nemen om voor evenwicht in het aquarium te zorgen, heeft als gevolg dat vissen langer leven. Iedereen die dit leest weet nu heel zeker wat voor mij van levensbelang is.

Het lijkt wel of ik bij de PVV een functie heb. Mijn hobby's zijn dezelfde als de beginletters van de Partij van de Vrijheid van Geert Wilders, namelijk: Planten, Vissen en Vogels. Van vogels was in dit verhaal nog geen sprake. Maar niet lang geleden bleef ik stokstijf stil staan tijdens een boswandeling en ging kijken, wie daar in februari zo ritmisch en luid liet blijken dat hij er alweer was. En toen wist ik, dat dat een tjiftjaf was. Een *phylloscopus collybita*. Hij is een van de meest voorkomende bosvogels in Europa en van een groot deel van Siberië.

Tjiftjaf

Ons wereldje aan de Mattackerweg 17 in Gümligen is wel erg klein geworden. En de maatregelen die genomen moeten worden om straks weer zonder angsten te kunnen leven zijn erg ingrijpend, maar niet zo erg dat we daar niet mee kunnen leven. Er zijn nog best wel prettige momenten over waar we bijvoorbeeld flink kunnen lachen. Iets waar vroeger geen tijd voor was. En uit je vel hoef je ook niet meer te springen.

En niet te vergeten, je Handy is een niet te onderschatten hulp om iemand even gauw iets te sturen en je kunt er ook nog een foto bij doen.

Nog net 3 februari 2021

En als ik dit nog eens doorlees zitten we alweer op woensdag 3 maart en vieren Dick en ik samen mijn zoveelste verjaardag. Natuurlijk met een echte Nederlandse appeltaart. De dag tevoren werd deze taart door het verjaardagskind zelf gebakken.

In het bejaardencentrum

Arjana Metting van Rijn

“Oh, kijk nu eens! Nu heeft hij een fel oranje hemd aan!” zullen de bewoners van het huis gedacht hebben toen Meneer X binnenkwam. Mag ik natuurlijk alleen maar denken. Zoiets hardop zeggen is beter van niet. Maar het valt toch wel erg op! De meeste mensen dragen donkere kledij. Aangepast, omdat ze in de laatste fase van hun leven zijn aangekomen.

Hoe ik dat weet? Nu, omdat ik zelf een “voorlopige” bewoonster ben van dit tehuis. Voor Kerstmis waren mijn kinderen - tussen 53 en 63 jaar oud - van mening dat een eenzame kerst voor mij toch niet zo leuk was. Ze organiseerden een verblijf in een tehuis. Een tehuis waarvan ik wist dat ik daar, vooral als ik niet meer thuis in mijn huis kon zijn, wel naar toe wilde. Ze lieten daarbij in het midden of het voor goed was, of alleen maar voorlopig.

En toen kwam er een Lockdown aanzetten van hogerhand en zo zit ik nog steeds hier...!

Niet dat dat een straf is: het bejaardencentrum is modern, de verpleging zeer attent. Het huis ligt in een dal, tussen Landquart en Chur, met uitzicht naar alle kanten. Aan de ene kant de Calanda. De berg waar de wolven huizen. Aan de andere kant de bergen met de doorgang naar Prättigau. Door het dal rijden treinen van Chur naar Landquart en omgekeerd, vlijtig heen en weer, zowel de SBB als de Rhätische Bahn. Je zou er de klok op kunnen gelijkzetten.

De regels van het huis zijn niet zo streng als sommige mensen denken. Er is bezoek mogelijk. Vooraf even aanmelden per telefoon. Niet langer dan een uur blijven en maar één persoon. Naar buiten kunnen we ook. Er is een park waar iedereen in en uit kan lopen. In een paviljoen in het park zijn ook zitplaatsen voorhanden. Als iedereen zich aan de regels houdt zoals mondkapjes en de nodige afstand en als het niet sneeuwt of regent, is contact mogelijk. Eerst genoten we van lawine achtige sneeuwval en nu, een week later, zie je elke dag meer bloeiende sneeuwkllokjes die zijn opgestaan uit de winterslaap.

Ook in huis zijn er verschillende activiteiten waar je aan kunt deelnemen. Er is een Preek op Zondag, een Dagopening, en daarnaast allerlei leuke dingen voor de mens zoals "beweging", spelletjes middagen en het "serieus" bezig zijn, waaronder Zwitsers basteln en Nederlanders knutselen verstaan. En niet te vergeten een oeroude techniek, het breien, wat onder

handwerken valt. Ik ontketende een mini -sensatie door "gewoon" Hollands te breien. Mijn medebewoonsters snaptten er namelijk niets van dat je één breipen onder de rechterarm vast klemt. En, zeggen ze dan: "oh dat doen Italiaanse vrouwen ook zo". Je blijft een bezienswaardigheid.

Tegelijkertijd kunnen ze zich niet voorstellen dat Nederlandse vrouwen net zo snel kunnen breien als zij.

De bewoners die hier al langer zijn betreuren het dat de Lockdown het zingen verbiedt, dat bezoekers niet verder mogen komen dan de bezoeker kamer, enz. Maar verder wordt dit punt weer snel niet meer van belang. Wij zijn nu bijna allemaal ingeënt.

We hopen op betere tijden, wensen elkaar een heerlijk wel te rusten toe en lopen langs het menu plan van de week naar onze kamer. Soms kunnen we, als het het eten betreft, zelfs wensen aanbrengen. Leuk toch! En verder?? Wandelen we in het park en ontdekken telkens weer nieuw leven zoals sneeuwkllokjes die hun klokjes vrij laten bungelen in de wind en we wachten!!

Zizers 23 februari 2021

Het gewoon sneeuwkllokje (*Galanthus nivalis*) is een bolgewas uit de narcisfamilie (*Amaryllidaceae*). De plant is afkomstig uit Zuid-Europa en in de Lage Landen sinds de achttiende eeuw plaatselijk ingeburgerd, oorspronkelijk vooral als stinsenplant. Hij wordt veel aangeplant en verwildert gemakkelijk.

De geslachtsnaam *Galanthus* is een samenstelling van Oudgrieks γάλα, *gala* (melk) en ἄνθος, *anthos* (bloem), *nivalis* betekent: in of bij de sneeuw groeiend.

Wikipedia

Spendeneinnahmen / Kollekten des N.E.V.
(ab 24. Dezember 2019 bis 29. Dezember 2020):

totale Spenden: sFr. 6'050.—

Zeichnung von
Darja
Pinezhaninova,
der jüngeren
Tochter von
Elena
Pinezhaninova

Liebe Mitglieder der Niederländischen Evangelisch-Reformierten
Gemeinde der Schweiz (N.E.V.)!

Ich hoffe, dass Euch diese Zeilen bei guter Gesundheit antreffen.
Ein schwieriges, bewegendes Jahr geht zu Ende. Trotzdem ist viel
gelaufen mit unserem Hilfsfond in St. Petersburg! Wir kamen ein
schönes Stück vorwärts und konnten wiederum einige Kinder und
Jugendliche – dank der grossen Hilfe des NEV – komplett mit
Hörgeräten ausrüsten! Alle sind sehr dankbar und froh! Auch die im Mai
2019 mitgebrachten, bereits benutzen, aber noch völlig funktionsfähigen
Hörgeräte bester Qualität fanden nach anfänglichen Hürden nun
glückliche Abnehmerinnen:

Sinaida Michailovna Tutajeva hat das Gehör wiedererlangt und kann es kaum fassen vor Glück! Ihr Leben lang arbeitete sie hart als Försterin und setzte sich stets für das Wohl der Allgemeinheit ein (siehe eindrücklicher Dankesbrief und Foto im Anhang) – nun ist ihr geholfen worden und dies dank der Vermittlung des NEV und des Berner Hörzentrums Pro Surdis und dessen Geschäftsführer und Hörgeräteakustikers Herrn Gerhard Niklaus.

Eines dieser benutzen, hochwertigen Hörgeräte aus Bern konnten wir ebenfalls **Alla Ivanovna Fillimonenkova**, invalid 1. Grades, 65 jährig anpassen. Nun kann sie die Umgebung und das Gezwitscher der Vögel wieder hören und ist sehr glücklich darüber (siehe Dankesbrief und Foto im Anhang)!

Im Dezember 2019 beabsichtigten wir ein neues Hörgerät für **Katja Koroljova**, der Mutter des inzwischen 3½-jährigen Makars, der im Dezember 2018 dank des Hilfsfonds und des NEV ein neues Hörgerät erhalten hat, zu kaufen. 53'000.- Rubel habe ich noch im Dezember 2019 zu diesem Zweck übergeben (siehe Jahresbericht 2019). Bei der Suche nach einem geeigneten Hörgerät überprüften wir ebenfalls die aus der Schweiz gespendeten Hörgeräte von Pro Surdis Bern. Es fand sich ein Pärchen für Katjas Ohren, welches gerade hervorragend passte! Nun kann sie ihren Sohn Makar wieder hören, denn ihre Hörgeräte, damals ebenfalls durch den Hilfsfond vermittelt, waren kaum noch brauchbar (siehe Dankesbrief + Foto von Katja im Anhang). Der freigewordene Betrag, welchen wir ursprünglich für Katja vorgesehen hatten, konnten wir nun für Natascha Tschizhova einsetzen. Sie hat zwar die Möglichkeit, einen Tag auf einer Bank zu arbeiten, muss aber auch noch für ihre kranke Mutter sorgen, weshalb es für Natascha unmöglich gewesen wäre, ein neues Hörgerät selbst zu kaufen.

Weitere Hörgeräte konnten wir für die noch ganz kleinen Kinder **Anastasija Rybatschenko**, weniger als ein Jahr alt (der jüngeren Schwester der sieben jährigen Anna, der wir 2018 zu einem neuen Hörgerät verhelfen konnten) sowie dem inzwischen einjährigen **Fjodor Kudrjartsev** und dem 3½-jährigen **Max Somrjakov** kaufen.

Die Eltern von Fjodor und von Max konnten die Hälfte der Kosten (d.h. 1 Hörgerät) selbst aufbringen, die andere Hälfte wurde durch unseren Hilfsfond beglichen. Alle sind unendlich dankbar und froh für die grosse Hilfe, denn solche Hörgeräte zu kaufen wäre unmöglich gewesen – siehe beiliegende Dankesbriefe.

Ende Dezember 2019 konnte ich ebenfalls Beiträge aus dem Hilfsfond für Roman Nikitin und für Ira Ivanova übergeben (vgl. Jahresbericht 2019). Beide sind mit ihren neuen Hörgeräten ebenfalls sehr zufrieden und danken für die Unterstützung durch den Hilfsfond (siehe Dankesbriefe).

Auch unsere «Babuschkas» Sinaida Konstantinovna, die im März 93 Jahre alt geworden ist und Margarita Sergejevna sind in diesen schwierigen Zeiten besonders froh um die regelmässigen Zuwendungen aus dem Hilfsfond. Mit beiden stehe ich regelmässig in Kontakt und Margarita kam kürzlich zu mir ins Swiss Center (siehe Foto im Anhang).

In diesem Jahr hat es eine Teuerung von 20% bei den Grundnahrungsmitteln gegeben. Der Staat greift nun ein, um die Preise zu senken und zu stabilisieren. Auch die Medikamente sind wieder teurer geworden. Ausschlaggebend war, dass der Rubel seit dem Frühjahr schwächer geworden und gegenüber dem Euro um 30% an Wert verloren hat.

Ihnen allen, liebe Mitglieder des NEV, danke ich im Namen von Margarita, Sinaida sowie den Kindern und Jugendlichen, denen wir mit Hörgeräten und Hörunterricht helfen konnten und wünsche Ihnen friedliche Festtage sowie einen guten Start ins Neue – hoffentlich für alle etwas ruhigere – Jahr 2021!

Mit herzlichen Grüssen aus St. Petersburg verbleibt

Eure Madeleine

PS: Nun lassen wir die Glücklichen aber persönlich zu Wort kommen:

**Dankesbrief von der Enkelin von
Тутаевой Зинаиды
Михайловны, Anna Varulina:
Sinaida Michailovna Tutajeva,
glückliche Empfängerin eines
Hörgerätes aus Bern.**

Es ist mir ein Anliegen, für das schweizerische Hörgerät, welches meiner Grossmutter Tutajeva Zinaida Michajlovna vermittelt worden ist, von ganzem Herzen zu danken.

Ich denke, vielen sind die Schwierigkeiten bekannt, welche beim Kauf neuer Hörgeräte für ältere Menschen auftreten; es kann sein, dass das Hörgerät gar nicht passt oder dass die älteren Menschen es einfach nicht tragen wollen.

Wie mir meine Grossmutter gesteht, hat sie von neuem das Gehör wiedererlangt!

Ihr ganzes Leben hat sie als Försterin gearbeitet, hat eine ganze Brigade Männer geleitet, hat einem Waisenhaus geholfen – zudem hat sie Lektionen zum Naturschutz erhalten und zwar direkt draussen in der Natur und sogar auf der Waldparzelle. Sie lehrte den Wald zu lieben, die Natur überhaupt, die Pflanzen zu schützen, all die wildwachsenden Pflanzen; den Wald nicht mit Abfall zu überhäufen sowie zu den eigenen Zimmerpflanzen Sorge zu tragen und sie zu pflegen.

Sie ist überhaupt ein sehr guter Mensch. – Und unsere ganze Familie freut sich, dass dank der Vermittlung des Vereins «Raduga» (Anm. ML. mit dessen Präsidentin ich dauernd in Kontakt stehe) und dank dem Hörgerät ihr Leben nun viel komfortabler geworden ist.

Mit Ehrerbietung,
Anna Varulina

*Eine weitere glückliche Empfängerin eines Hörgerätes aus Bern:
Ktja Koroljova mit ihrem Sohn Makar:*

Danke für die Möglichkeit, mein Kind hören zu können! Mein Sohn ist nun drei Jahre alt*). Er leidet unter einer Gehörbeeinträchtigung. Wir üben viel miteinander und nun beginnt er bereits zu sprechen. Meine Hörapparate jedoch waren kaum mehr brauchbar, denn sie waren schon über zehn Jahre alt. Ich

konnte meinen Sohn überhaupt nicht mehr hören.

Neue Hörapparate zu kaufen ist sehr schwierig, denn sie kosten viel. Als mir via Schweizerzentrum und dem Verein «Raduga» angeboten wurde, mit den Hörgeräten zu helfen, freute ich mich riesig. Denn im Moment ist es für mich am allerwichtigsten, den Sohn hören und ihm bei der Weiterentwicklung helfen zu können.

Die Apparate passten für mich gerade wunderbar, sie helfen mir wirklich, meinen Sohn und die Umwelt hören zu können.

Herzlichen Dank

Nastja Rybatschenko mit ihrem neuen (ersten) Hörgerät! Sie macht Fortschritte und kann hören, wenige Wörter sprechen und übt fleissig die Laute.

«Dem Niederländisch Evangelischen Verein sind wir zu grossem Dank verpflichtet für die uns erwiesene Hilfe beim Kauf eines Hörgerätes. In unserer Familie gibt es zwei Kinder, wobei der jüngere, Fjodor, nicht hört. Dank Ihrer Unterstützung konnten wir Fjodor im Alter von sechs Monaten ein Hörgerät anpassen. Das ist wunderbar, denn jetzt ist er elf Monate alt

und er versucht bereits die ersten Wörter zu sprechen, so wie bei einem gesunden Kind. Tausend DANK für die Möglichkeit ein Hörgerät zu erwerben, denn zwei Hörapparate zu kaufen wäre für unsere Familie völlig unmöglich gewesen.

Ich verdiene nicht und beschäftige mich mit den Kindern. Mit dem Kauf des zweiten Hörapparates haben uns die Verwandten helfen können. Wir danken Ihnen für die Hilfe! Alessja Kudrjajtseva, Mutter von Fjodor

Schaatspret

Lida Versteeg

In de week van 7 tot 14 februari 2021 had Nederland qua weer nou niet bepaald een lot uit de loterij getrokken. Het begon met veel sneeuw, sneeuwstormen, temperatuur onder nul. Alarmklok rood. Niet met de auto de weg op. Er zou geen doorkomen aan zijn. Voorspeld was ook flinke vorst. De Nederlandse schaatsers hoopten natuurlijk altijd weer dat er een Elfstedentocht gehouden kon worden.

En toch kon er nog geschaatst worden. Vooral Friezen dromen daar altijd van. Wel, geen Elfstedentocht kon er gereden worden, maar nog wel konden de schaatsen nog net op het nippertje onder gebonden worden. Het zou het weekend worden van 13 en 14 februari waar dit festijn kon plaatsvinden.

In Trouw las ik daarover het volgende als opschrift: Hoe heilzaam was het winter wonderweekend? Een cadeautje van de natuur tegen de sleur.

En hoe heilzaam het werd, geeft de volgende foto al wel aan.

Mijn schoonzus die in Stavoren woont schaatst achter een heel speciale houten slee, bijna een museumstuk met een kleinkind van haar erin.

De plaats waar zij op het ijs staat, is direct voor de deur van haar en hun huis. Dat kleine jongetje is

daar met zijn ouders op die dag op bezoek. Met zijn ouders woont Simme, zo heet het kleinkind van mijn schoonzus, in een drijvend huis op het water in Amsterdam.

Later kreeg ik nog een video toegestuurd waar de moeder van Simme een gesprek voerde met een reporter die berichtjes verzamelde. De familie uit Amsterdam was extra bij hun ouders resp. schoonouders op bezoek gegaan. Zoiets doe je maar niet zo even. En wel waren ze met een elektrische auto erheen gereden. Ze hebben geen eigen auto en hadden die auto voor een weekend gehuurd. Alleen al de moeder van Simme te horen die zo leuk en gezellig de vragen van de reporter beantwoordde was een genoegen.

Zo was het voor mijn schoonzus en zwager een happy day. De zondag was de laatste dag geweest waarop er nog geschaatst kon worden. De winter had even flink huisgehouden en voor veel verkeersproblemen gezorgd.

Een beetje kruierend ijs bij de haveningang van Stavoren. Daar waren veel mensen op af gekomen, vertelde mijn schoonzus. Gelukkig bleef dit beperkt, want ditzelfde natuurgebeuren kan ook groteske vormen aannemen en dan is het niet meer leuk.

En even snel als de winter was Nederland binnen gevallen, was de winter weer naar het hoge Noorden vertrokken.

22.02.2021

Verborgens gevoelens en gedachten

Lida Versteeg

Een Nederlands prentje.

Maar afkomstig uit Zwitserland. Ik stond daar met de rug naar de Thuner See. Op een hele koude middag op zondag 27 december 2020. De

derde kerstdag. We waren op die plaats heel vlakbij Gwatt waar de NEV leden eens, alweer lang geleden bijeen kwamen voor een gemeenteweekend o.l.v. David van Welden. De eenden houden de afstand regels keurig aan.

Zij weten hoe het hoort!

Foto: Lida Versteeg

Heer, geef mij geduld!

Lida Versteeg, Donderdag, 11 februari 2021

Zal ik, of kan ik verborgen gevoelens en gedachten aan de openbaarheid zo maar zonder meer prijsgeven? Misschien hebben andere mensen ook wel eens de behoefte één keer iets te zeggen, waarvan ze gedacht hadden dat ze die gedachten nooit meer zouden willen oproepen.

Iedereen besluit wel eens het gevoel: "Waarom kan ik mijn gevoelens nou niet frank en vrij rondstrooien?". Mensen komen dan toch te weten wat voor mij van belang is.

Dat laatste is dan het springende punt! Ik kan niet zo spontaan zijn als ik wel zou willen. Ik kan alleen maar alles wat me zo te binnen schiet ongestoord uiten als er geen mensen in de buurt zijn. En dat is nog niet alles. We leven in een wereld waar we eigenlijk helemaal niet meer onze gevoelens zo maar bij iemand op tafel kunnen leggen.

De communicatie vindt per beeldscherm en via de telefoon plaats. En dat wat we zeggen wordt direct opgenomen en ongefilterd doorgegeven. Mogen we wel zelf beslissen of we geheimen voor ons

zelf willen houden en toevoegen aan de categorie aangename moedgevende belevenissen? Wie zal het zeggen!

Verborgen gedachten: zoals wensen hebben. Verdrongen gedachten: dingen waar we niet mee voor de dag durven te komen. Diepzinnige gedachten die belangrijk kunnen zijn voor medemensen. Zij kunnen tot nadenken stemmen: "Zit ik wel op de goede weg?"

Leven en dood staan in deze "andere" tijden heel dicht bij elkaar. We hadden gehoopt dat we al veel bereikt hadden om de mens zo lang mogelijk in leven te kunnen houden. Daar is nu flink de klad in gekomen.

Virussen dansen en springen vanaf vleermuizen via een nog onbekende "doorgever" op mensen. Mensen die besmet zijn, besmetten weer niet besmette mensen. Heel gemeen is, dat juist die mensen door het virus gepakt worden, die verzwakt zijn door ziekten. Hun immuunsysteem kan geen antigenen opbouwen. Het virus kent geen pardon. Met lede ogen moeten we toezien hoe geliefde mensen sterven. We kunnen ze niet meer terughalen in het leven. Heel verdrietig. Een gevoel van machteloosheid en uitgeleverd zijn besluipt ons.

Inenting kunnen voorkomen dat mensen de ziekte niet krijgen, en niet voor hun tijd moeten sterven. Inenting zijn er nu.

Het ontbreekt echter aan de nodige vaccins. Nog niet iedereen kan een prik krijgen. Één prik hebben Dick en ik gehad. Groep A, mensen boven de 75. Mijn familieleden zijn in groep M en N. Dat duurt nog even voor ze aan de beurt zijn. Mijn familieleden horen tot het werkende volk. Er wordt thuis gewerkt. Één van mijn familieleden dreigt zijn baan te verliezen. Ons kleinkind dat in Frankrijk woont kan niet naar Zwitserland komen. Haar vader, onze zoon, kan haar ook niet bezoeken.

Het coronavirus weet van wanten. Het doet wat het moet doen! Voor hem is het geen probleem om in mensen zijn onwezen te verspreiden. Hij is zo voorgeprogrammeerd. Ingeënt zijn, is echter geen vrijpas voor een leven zoals het voor de pandemie was.

No, no, no! Dit keer in het Engels. Niet in het Frans zoals onze kleindochter dit "nee" zo speciaal zegt. Ik sluit me aan bij het mooie lied uit het nieuwe Liedboek dat Wilfred in een Voorwoord voor het nieuwe Briefcontact schreef. Helaas kunnen en mogen we dit lied voorlopig niet meer samen zingen.

U ziet aan de datum dat dit bericht in dezelfde tijd geschreven is als het "Van de voorzitter". Stemt tot nadenken wat de tijd aangaat. Misschien is alles, terwijl ik dit schrijf op 5 maart, alweer anders.

De weg...

Henk van Riezen

Een poosje geleden bedacht ik me, dat ik op een dag de ogen voorgoed sluiten moet. Wat een troep zou er dan achterblijven!

Dus ben ik aan het opruimen geslagen.

Maar ja, zoals dat meestal gaat, je raakt al snel in de ban van al die herinneringen en gaat lezen in plaats van opruimen.

Zo vond ik, uit de tijd dat ik nog in Basel woonde, een toespraak voor confirmanden

Daarin zeg ik zoiets als: vandaag begint een nieuwe fase van je leven.

En je hoopt op maatschappelijk succes en levensgeluk. Maar op een dag ga je je misschien realiseren dat het leven weerbarstig is en geluk zich niet afdwingen laat en vraag je je af of je wel op de juiste weg bent...

Herinner je dan dat woord van Jezus, die zei: „Ik ben de weg...”

Daarmee bedoelde Hij niet dat we allemaal de straten op moeten gaan en prediken, maar: de weg naar een zinvol leven is de weg van God, is God liefhebben en leven "aan zijn Hand". En leer van Hem te leven met een liefde die nooit ophoudt een oplossing te zoeken voor armoede, onrecht en lijden ...

Dat is zeker geen makkelijke weg en het is bijna onvoorstelbaar dat dat je voldoening geven kan. Maar wie zo gaat leven ervaart dat elke keer dat je iemand hebt kunnen helpen je het gevoel geeft een stapje op de goede weg gemaakt te hebben...

Vervolgens betoog ik dat Jezus niet "welstand en gezondheid voor iedereen" predikte, maar "heb God lief en de ander als jezelf" ...

Dat doe je niet door wetten en tradities op te volgen.

Maar door zo te leven dat God, respectievelijk de ander, blij met je is...

God is geen potentaat, maar een liefhebbende vader, Hij dwingt niet maar laat ons vrije keus....

Maar wel helpt en troost Hij ons door ons te inspireren om onze medemensen in nood te helpen.

Gods weg is die van goedheid en solidariteit.

Dan kan de spiraal van armoede, macht en geweld beëindigd worden.

Door die weg te gaan, niet door mooie praat over geloven, wordt de aarde leefbaar voor iedereen....

Ongeveer zo zou ik die toespraak ook nu nog hebben kunnen houden...
Misschien zou ik het iets voorzichtiger hebben geformuleerd.
Maar nu ik er opnieuw over nadenk, vraag ik me af of ik het nog zou durven?

Beloof ik niet veel te veel, stel ik het niet al te eenvoudig voor?

En waar haal ik het lef vandaan?

Heb ik er in mijn leven iets van waar kunnen maken?

Ging ik de weg van Jezus?

Wat zou dat in de praktijk betekenen?

Ik stel het me ongeveer zo voor:

- leven met open ogen voor de mensen om je heen, hen zonder vooroordelen tegemoet treden, en dus steeds als je je een mening vormt je motieven onderzoeken
- persoonlijk helpen en troosten waar je nood en verdriet tegenkomt
- waar je onrecht opmerkt, er iets tegen proberen te doen
- meedoen met groepen mensen die proberen misstanden te verhelpen
- hulporganisaties, zoals Rode Kruis of Artsen zonder Grenzen, te ondersteunen
- een sociale politiek te ondersteunen, een politiek die er voor allen is, niet alleen voor de eigen groep

Dus bewuster en meer op God gericht, minder zelfgericht, minder "profiterend" leven, i.e. met de consequenties van je doen en laten, voor je medemensen en voor het leven op aarde, rekening te houden en dan niet zo nu en dan, maar dagelijks...

En dat is makkelijker gezegd dan gedaan....

Het zal u duidelijk zijn dat ik het er in dit licht gezien, niet erg goed van af heb gebracht.

Dat was, denk ik nu, ook niet te verwachten.

Er was wel hier en daar wat goeds, maar er was ook veel wat ik niet goed deed.

Of zoals Paulus ook al zegt: ik wilde het goede wel, maar deed het niet
Waarom niet?

Ik deed wat ik deed, net als de meesten van ons, omdat we dat zo gewend zijn... omdat we het zo geleerd hebben... omdat we met ons hoofd met iets anders bezig waren... omdat een of andere onbewuste

impuls ons deed handelen...

We discrimineren en merken het zelf soms niet eens, omdat we vol diepgewortelde, vaak collectieve vooroordelen zitten, oordelen naar uiterlijk en eerste indruk....

Vaak ook ontbreekt het ons aan belangstelling, zien we de nood van de ander niet eens...

Al naar levensovertuiging krijgt dan "de duivel" er de schuld van, of de manier waarop onze hersenen in de loop der evolutie zijn gevormd, of de politiek...

En zo doen we onrecht zonder te beseffen wat we teweegbrengen, zonder onze medeverantwoordelijkheid ervoor te zien....

Als je er serieus over nadenkt, besef je dat we niet op eigen kracht zo kunnen leven als God zou willen - met een liefde die nooit ophoudt een oplossing te zoeken voor armoede, onrecht en lijden, een liefde die niet eerst voor zichzelf zorgt -

Dan is er nog maar een weg: ons tot Jezus om hulp en bijstand te wenden....

Als afsluiting van dit Briefcontact een troostvol woord.

Hoe kan God dit toelaten?

Lida Versteeg

Toen mijn vader in 1953 stierf, kan ik me voorstellen, dat mijn moeder onbewust gedacht heeft: Waarom overkomt dit mij en niet een ander? Een vraag die moeilijk te beantwoorden is.

Een volgende vraag is: Ik geloof in God en als dank daarvoor had hij toch mijn vader nog wat meer leven kunnen gunnen?

De klassieke leer van Gods voorzienigheid stelt dat alles wat mensen overkomt uit Gods vaderlijke hand ons toevalt.

Streng uitgelegd: Ik had geen vader meer op aarde. Maar ik had nu een vader in de hemel.

Dat deze leer nu niet meer geldt komt omdat we niet meer in een besloten kring leven waar geen invloeden van de buitenwereld kunnen doordringen. De kringetjes waarin de mensen toen leefden konden geen enkel tegenweer bieden tegen ziekten, armoede, lijden en dood. Zij vonden troost in deze verbeelding.

In de moderne tijd wordt ons mensbeeld gekleurd door verantwoordelijkheid.

We gaan met God op één lijn staan en de mens wordt geacht onheil zo veel mogelijk te voorkomen. We proberen als Christenen en Humanisten goed te zijn voor andere mensen. En het kwaad uit te roeien.

Helaas hebben de mensen moeten inzien: Hoe goed we het ook doen. Het kwaad is niet uit de wereld te verbannen.

Kunnen we dan geen beroep op God doen, als de nood zo hoog is dat we dreigen eraan onderdoor te gaan?

We kunnen wel, maar er is een ander beeld van God ontstaan.

In een gedicht van Dietrich Bonhoeffer komen we te weten dat alleen een lijdende God kan helpen. Het is zijn theologie in een notendop.

“Christen en heiden”

Mensen gaan naar God toe in hun nood,
smeken om hulp, vragen om voorspoed, brood,
redding uit ziekte, verlossing uit schuld en dood.
Zo doet elk mens, christen en heiden.

Mensen gaan naar God toe in zijn nood,
Vinden Hem arm, gehoond, geen onderdak, geen brood,
zien Hem verslonden door zonde, zwakte en dood.
Een christen staat naast God in al zijn lijden.

God gaat tot alle mensen in hun nood,
Verzadigt lijven en zielen met zijn brood,
lijdt voor christen en heiden aan `t kruis de dood,
en vergeeft ze beiden.

Gümligen, 5 maart 2021

Briefcontact ook on-line

Op onze website www.nl-kerk.ch vindt u de actueelste informatie over het wel en wee van de NEV: (eventueel veranderde) tijden, adressen (ook van leden), etc. Maar, u kunt bijvoorbeeld ook de wat oudere jaarboekjes eens rustig door bladeren, en natuurlijk ook de recente uitgaven van Briefcontact online lezen (waar ook ter wereld). Wilt u zelf een bijdrage leveren voor de website of wilt u een reactie geven, dan kan dat graag via de website maar ook direct aan de webmaster: Jan van den Eijkel, E-Mail: admin-nev@janv.de Tel. 0049-7761-4916